

de øvrige sager havde rådgiveren kun samtale med ægtemanden og evt. andre pårørende. Ved indførelse af social indikation er det helt klart, at relativt flere ansøgere må henvises til socialrådgiver, som må foretage en grundig undersøgelse af ansøgerens forhold og tillige føre måske særdeles tidrørende forhandlinger med andre sociale institutioner for at konstatere, „om faren kan afværges på anden måde“.

I abortsituationen — ikke mindst 12 ugers reglen taget i betragtning — vil det være helt afgørende, hvad mødrehjælpen kan tilbyde med det samme, og ikke hvad de pågældende kommunale udvalg på deres månedlige møder kan tage stilling til. Måske vil samarbejdet gennem børnetilskudsloven med herhen hørende cirkulærer efterhånden blive intensiveret i en sådan grad, at der ved indikationsspørgsmålet også kan kalkuleres med kommunens hjælpemuligheder.

Den fornævnte form for behandling af abortansøgninger, der er stærkt anbefalet af det af socialministeren nedsatte undersøgelsesudvalg vedrørende mødrehjælpsinstitutionernes virksomhed, har ikke kunnet gennemføres i provinsinstitutionerne, idet disse gennemgående savner fast integreret lægehjælp med tilstrækkeligt kendskab til de sociale hjælpemuligheder, ligesom klientellet gennemgående er socialt tungere end i Københavnsinstitutionen.

For at bedømme, hvor mange socialrådgivere ud over de 35, der savnes i dag, der vil kræves ved gennemførelsen af den foreslåede nye lov, har man forsøgt teoretisk at regne med nye rådgivere, der udelukkende beskæftiger sig med abortsager, herunder viderebehandling af afslagsager og kort efterbehandling af ansøgere, der har fået bevilget ab. prov. (I praksis vil en sådan ordning ikke være gennemførlig, da rådgiverne også må beskæftiges med mødrehjælps hjælpearbejde over for gravide kvinder og mødre med børn). En sådan rådgiver ville i København formentlig kunne klare ca. 350 nye sager årlig. Med en beregnet tilgang som ovenfor anført på ca. 2.300 kræves således 6-7 ekstra rådgivere i Køben-

havn. Som anført vil et sådant antal formentlig kun være nødvendigt i en overgangsperiode, og det skal tillige fremhæves, at i det omfang, en del af de tidligere sociale ansøgere konverteres til abortansøgere, vil socialrådgiverens arbejde med disse sager formindskes.

I provinsen ville en rådgiver på grund af sagsbehandlingen samt det udstrakte rejsearbejde næppe kunne påtage sig mere end 200 abortsager årlig. Det vil med en tilgang som anført svare til 12 ekstra rådgivere i provinsen. Også her gælder dette specielt i overgangsperioden.

Afsluttende skal mødrehjælpen tillade sig at anføre følgende:

Som det er bekendt, er institutionernes personalemangel — specielt hvad angår socialrådgivere — i øjeblikket meget betydelig. Det vil være nødvendigt, at der findes mulighed for at få dette problem løst på en rimelig og forsvarlig måde.

Da man kan forudse, at det kan blive vanskeligt i tide at få skaffet kvalificeret personale i tilstrækkeligt antal, skal man pege på visse punkter, der vil kunne lette mødrehjælps arbejde i forbindelse med en evt. ny svangerskabslov.

Man vil som tidligere nævnt herved anse det for meget væsentligt, at der iværksættes effektiv propaganda for at få kvinderne til at henvende sig så tidligt som muligt, således at man kan undgå det forøgede arbejdspress ved sene henvendelser.

Til lettelse for sagsbehandlingen skal man endvidere fremhæve betydningen af et bredere samarbejde med de praktiserende læger og med kommunernes personale, hvorved mødrehjælpen kan få værdifulde oplysninger, således at sagerne evt. kan henvises direkte til samråd efter en kortere undersøgelse. Det skal herved bemærkes, at fyldige lægehenvisninger, evt. i form af spørgeskemaer, formentlig vil blive krævet honoreret.

Endelig vil det også være af betydning, hvilke krav samrådene stiller til det forberedende undersøgelsesarbejde.

E. Juul Henningsen,
formand.

Vera Skalts.